

Društvo za pomoč pomoči najbolj potrebnim Človeška toplina

Dan gospodnji v letu gospodovem. In On - IZBRANI, mlad moški v najboljših štiridesetih letih. Nesojeni sociolog, ki je zelo zgodaj ugotovil, kaj pomeni beseda societatis, saj je odrasel v proletarski družini, in da največ znanja o družbi ne pridobivaš s študijem konkretne snovi z določenega področja znanosti znotraj zidov neke ustanove, temveč v centru dogajanja - v družbi. In se je zelo zgodaj zapodil, ravno v center dogajanja. Vendar mu njegov praktični značaj ni dal miru, da bi najprej osvojil teoretično znanje in ga potem s pridom uporabil v praksi. Začel je z eksperimenti in z opazovanjem eksperimentalnih dosežkov, na podlagi katerih je potem prišel do določenih zaključkov o vplivu človeka na družbo ter družbe na človeka in tako naprej. Prvi sadež eksperimenta vpliva družbenega dogajanja na človeka in človeka na družbeno dogajanje je bil tu, in to občudovanja vreden. Njegov starejši sin. Potreba za eksperimentiranjem je rasla. In se je IZBRANI zapodil še v najgloblje valove življenjske reke. V tiste temačne tolmane, ki človeka vlečejo v globine, iz katerih potem ne vidiš več izhoda. Kaj ga je gnalo v to, ne vemo zagotovo. Morda splošno znano reklo, da je v vinu resnica in ji je hotel priti do dna. Z vseh socioloških aspektov – eksperimentalnih in študijskih. On je imel svojo moč, valovi pa svojo in so ga odnašali vedno globlje. Potem se mu je prikazala z brega najsvetejša, Marija, in mu pokazala, da ni samo opojnih rek in valov, da so tudi mesta polna drugačnega življenja, da je fluidna brezpogojna ljubezen, da je glasba, da je gledališče, da je nedolžen otroški nasmeh, da so gozdovi, hribčki in hribi, polni ptičjega žvrgolenja, da so rožice in da so barve, da je nebo, da je sonce in je mavrica. Da je sreča in so popolna čudovita doživetja. Da nima nobenega razloga za notranjo bolečino in stisko, ki bi jo moral utopiti v kozarcu opojnega. Da ima vse, zaradi česar je lahko srečen. Je pa veliko drugih na tem svetu, ki imajo bistveno manj, ali pa skoraj ničesar. So hudo bolni in tisti s težkimi telesnimi in duševnimi hibami, ki se hrabro borijo za življenje in uživajo v vsaki sekundi življenja. In se je On, kakor se je Feniks izvil pepela, izvil iz objema ničevosti in si je rekel: »STOP«. Stop opojnosti - ne bo me več odnašala s seboj in me ne bo butala ob lastne bregove tako, kot se ji zdi. Jaz sem gospodar lastne usode in lastnega telesa in jaz hočem občutiti vse, kar človeka dela srečnim in vrednim imena ČLOVEK. Hočem biti srečen. Hočem, da je moja družina srečna. Hočem, da moji otroci odraščajo obdani z ljubeznijo. Hočem imeti niti svoje usode v svojih rokah in ne bom dovolil, da me sila omame vodi – ker sem človek, ker imam svojo voljo, ki jo znam tudi uresničiti. In je ubral drugo pot. Potem se mu je spet prikazala Marija in mu prišepnila, da je njega izbrala za razsvetljenca in da kandidatov za to vlogo ni veliko primernih, kar je potem potrdil tudi še mojster Šri Činmoj. Je pa veliko, zelo veliko takšnih, ki se tudi utapljajo v valove omame. Veliko nesrečnikov z bolj ali manj težkimi ranami, dobljenimi od butanja valov omame z njihovimi telesi ob lastne bregove. In On sprejme vlogo Razsvetljenca. Vlogo IZBRANEGA. In spozna, zakaj mu, kljub temu, da je kot poslovnež uspel, noben uspeh ni prinesel veselja in zadovoljstva. Pa napiše knjigo »Tebi«, v kateri je prikazal svojo pot v pekel opojnosti in smerokaz z lučjo za izhod iz temačnega brezna na sončno stran življenja vsem pomoči potrebnim. In ustanovi

društvo DPPNPČT. Hram, v katerem bodo bodoči verniki častili **ČLOVEKA OSVOBOJENEGA VPLIVA OPOJNOSTI** in molili za moč, da zdržijo brez opojnosti samo sedanjih 24 ur in jutri za naslednjih 24 ur, pa tako naprej, dokler ne ugotovijo, da je življenje brez omame lepše in edino polno. Da omame ne potrebujejo več in so jo celo zasovražili. Edino človeka vredno življenje, kajti je Gospod Bog svojim otrokom podaril življenje, da ga živijo in uživajo v njem, ne pa, da vegetirajo, ker niso rastline. Omamljen človek pa ne živi in ne uživa v življenju, pač pa samo vegetira, saj nima več ne duše in ne lastne volje, kajti ga je Opoj oropal tako duše, kot tudi lastne volje, pa Opoj upravlja z njegovim življenjem, kakor kmet s svojim posestvom – ga obdeluje, ali pa pušča popolnoma zapuščenega.

Potem so prišli prvi apostoli, da širijo vero IZBRANEGA za lepši jutri, brez opojnosti, med tiste ateiste, ki menijo, da ni sproščenosti in veselega družabnega doživetja brez polnih steklenic in kozarcev, in tiste nevernike, ki ne verjamejo v lepši dan brez omame. In je vlogo apostola Petra prevzela Vesna, ki je verjela IZBRANEMU, verjela v njegovo pot, ker je sama na lastnem primeru videla kakšne čudeže zmore, da zmore iz kome spraviti v alkoholno smrt vdane; da zmore postaviti na noge od alkohola ohromele in jim omogočiti v kratkem času stabilno hojo skozi življenje, da z lahkoto spravlja v realnost večino svojih zamisli in sanj. Sleče svoja dotedanja posvetna oblačila in obleče apostolska. Začne vneto in goreče širiti vero IZBRANEGA. Vlogo apostola za komunikacijo in stike z javnostjo je prevzela Marta. Med apostole stopijo še Tine, in sicer v vlogo apostola Pavla, pa Neva in Janez - vsi tisti, ki so v svojem srcu začutili potrebo in moč, da med nesrečnike širijo vero IZBRANEGA.

In poleti glas, najprej po širši okolici Ljubljane, potem pa dalje in dalje po vsej vesoljni Sloveniji, o moči vere IZBRANEGA. Pa začno prihajati tisti, ki so začutili, ali pa bili prisiljeni začutiti, da jim je vera IZBRANEGA potrebna, da se znebijo prekletstva v sebi, zapustijo temačno hudičevo bivališče v peklu, prebudijo božanstvo v sebi in zaživijo svobodno človeka vredno življenje v svetlobi.

Eni z dna pekla, razcapani, izmozgani, brez volje, v usodo vdani; drugi, ki jih hudič še ni uspel spraviti v pekel in jim je uspelo iztrgati se iz hudičevega objema, ranljivi od njegovih krempljev, in njim podobni. Oči uprte v IZBRANEGA. Novoprišli čakajo na krst in gledajo na že krščene, kot na sicer nižja, vendar božanstva. In IZBRANI jih krsti in sprejme med vernike nove vere.

Prikaz enega verskega obreda

Najzvestejši apostoli in najbolj vneti ter goreči verniki so v hramu že več kot petnajst minut pred predvidenim časom za začetek obreda, saj so kot svete sprejeli deset božjih zapovedi, ki jim jih je zabičal IZBRANI:

- bodi v hramu vsaj 15 minut pred začetkom obreda. Zamudo si lahko dovoli samo tisti, ki meni, da je najbolj pomemben, zaradi česar mu je dovoljeno, da ga vsi drugi čakajo;
- udeleži se vsakokratno predvidenega verskega obreda;
- sprejmi brezpogojno vsa pravila Nove vere;
- če le moreš, se udeleži vseh programskih aktivnosti;
- sprejmi vse vernike za svoje brate in jih tikaj, vendar bodi do njih spoštljiv in razumevajoč ter jim po potrebi pomagaj;

- vodilo v hramu naj bo: daj, dam, da dobiva oba, da dobimo vsi;
- široko odpri svoje srce; bodi hvaležen za to, kar imaš in dan začni s pozitivnimi mislimi;
- izogibaj se kletvicam, grdim besedam in negativnim nabojem;
- verjemi v moč brezpogojne ljubezni;
- spreminjaj sebe in ne drugih.

Ko so že skoraj vsi zbrani in je že skoraj napočil čas začetka obreda, pa skozi vrata privihra IZBRANI, ves zasopihan in vpraša:

»Koga pa danes ni, kdo je pa danes najbolj pomemben, da ga moramo vsi čakati.«

In skupina vernikov ugotovi, da sta to Janežičeva. Potem pa, po preteku akademske četrti, prideta Janežičeva. Povesta, da nista imela namena zamuditi, vendar je na cesti od Vrhnike naprej bil na več mestih zastoj. Pa saj ni važno, zamudila sta tudi prejšnjikrat, ko je za to bil kriv rdeči val, pa kaj! Vendar je večkrat precej pozneje prihajala tudi Marjetka – mlajša, z opravičljivim razlogom, oči je imela prehlajene in ji je teklo iz nosu.

Obred se začne z branjem PREAMBULE.

Preambulo vedno bere apostolka Vesna, ki se je tudi sicer izurila za dobro branje. Vesna, z donečim glasom, prodorne, močne ženske, ki vsem jasno da vedeti, da se je z osvoboditvijo od vpliva opojnosti, osvobodila tudi vpliva moškega mačizma, bere PREAMBULO.

Med tem v ozadju novo prišli, ki so ga razmere prisilile vstopiti v hram nove vere, vpraša soseda:

»Ti, a ti veš kaj pomeni DPPNPČT? Jaz mislim, da to pomeni – dajmo, pijmo, pijmo, nocoj pač častimo tekoče. Zato sem tu.«

Vendar mu sosled razloži:

»DPPNPČT pomeni – Društvo za pomoč pomoči najbolj potrebnim Človeška toplina!«

Novo prišli zmaja z glavo.

»Le kam sem prišel?« se sprašuje. »Če bi potreboval človeško toplino, bi se stisnil k ženi, ali pa h kakšni ljubici, saj je žensk na pretek. Jaz pa potrebujem kozarec – in to poln. Tam od zadaj, da te nihče ne vidi in da ti nihče tega ne očita. In potem veselo domov. Ko te pa, zlasti v službi, vprašajo, kako je sedaj s teboj, z dvignjeno glavo odgovoriš: 'Brez problema, sedaj, ko ne hodim več od gostilne do gostilne in obiskujem samo DPPNPČT'. Pa ta PREAMBULA? Kaj – dam, daš, da dobiva oba, da dobimo vsi! Dam v kroženje steklenico, če je v njej še kaj, da dobim steklenico, ko v moji ničesar več ni. Le tako lahko dobiva oba in dobimo vsi. Do zadnje kapljice, ki ogreje srce in te odpelje v višave – do barvite mavrice in še naprej. Ti norci pa tu čvekajo nekaj o bedi zasvojenosti in iskanju drugačne poti, brez psihoaktivnih snovi. Ne bodo me več videli v ta DPPNPČT – piš me v uh in zбриš!«

In ga naslednjič res ni bilo več.

IZBRANI pa začne s pridigo.

»Vsi mi imamo svojo črno piko na duši, svojo stisko, zaradi katere smo pili. Odločili smo se, da alkohol do konca naših življenj ne bo več naš prijatelj. Da mu ne bomo nikoli več pustili niti blizu. Da pa bomo lahko v tem uspeli, se moramo znebiti negativnega naboja in začeti misliti pozitivno. Razbiti moramo negativni čustveni naboj in se znebiti stiske. Odpreti moramo svoje srce in spremeniti sebe, ne drugih. Vsak naj spreminja le sebe in se briga zase. V tem je 'point'. In svojci. Večina partnerjev zasvojencev izhaja iz družin, v katerih so medsebojna razmerja bila patološke narave. Zato so prevzeli krivdo nase in poiskala takšne ponavljajoče se vzorce, v katerih so lahko prevzeli vlogo žrtve. Alkoholik je zato zanje edini

primeren partner. In če s tem pretrga, bo tudi vsak novi partner alkoholik, ker prav takšne vleče nase«.

» Stane, povej ti svojo štorijo in povej kako ti vidiš svojo pot!« začne z izpovedjo IZBRANI.

Stane, do vseh prijazen in spoštljiv, vendar vedno zamišljen, na čigar obrazu je izrisana vsa bolečina tega sveta, začne svojo pripoved, kako nima kakšnih bistvenih problemov, razen s sinom, ki si je izbral neko svojo megleno pot, kar oba z ženo razumeta vsak po svoje. In je to glavni razlog njunega nerazumevanja, razprtij in razhajanja, tako da situacijo zelo težko prenaša. Izhod je zase našel v kozarcu opojnega in pozabi na težave. Da ima probleme s pitjem ni zaznal nihče - tudi njegovi domači ne. Le on sam je dojel, da tako ne gre več naprej in se je odločil za drugačno pot - pot Nove vere. Kako se je znašel na dnu kozarca, pravzaprav ne ve niti sam. Le znašel se je in je ugotovil, da mora za vsako ceno iz kozarca ven, še preden se bo zadušil v usedlini v kozarcu.

» Kako pa misliš rešiti nastale probleme?« vpraša IZBRANI.

»Bom že počasi - dal bom času čas, jaz sem se pa trdno odločil za svojo pot in bom vztrajal na njej,« odgovarja Stane.

»Kaj čas? Si p..., al si pa dedec?« malo za šalo, več pa za res prileti iz ust IZBRANEGA.

Pa je že tu apostolka Vesna s pujskom – hranilnikom za metanje denarja, v obliki kazni za kršitev božje zapovedi »Ne preklinjaj in ne uporablaj grdih besed«. In beseda P.... ni ravno primerna ob pridiganju Nove vere. In IZBRANI, kljub temu, da je izbran in kot takšen naj bi bil tudi nedotakljiv, nahrani požrešnega pujska z bankovcem za sto tolarjev.

»Porka madona dedci, kakšni prasci pa ste?« bruhne iz razkačene apostolke Vesne.

Povod za to pa je Janezov mačistični nastop, ki meni, da je vloga ženske nekako v tem, da pomaga moškemu odigrati glavno vlogo na odru življenja, nekje iz ozadja. Vendar na takšen način razmišlja več moških članov te verske skupine, med njimi tudi Bojan, oni drugi – samostojni podjetnik.

Pa je pujs še malo bolj rejen še za težo Vesnine kazni. Mačizem gor ali dol, grdo besedo je pa treba kaznovati, če tako velewa predpis.

»A si ga videla moškega šovinista – Mili?« išče potrditev za svoj izbruh apostolka Vesna.

Mili pa tiha, samo po rami potreplja Janeza. Smeška se mu. Ne da ona svojega Janeza, saj ga ni dala niti takrat, ko je pil in jo maltretiral, kaj pa šele sedaj, ko je stopil na pot Nove vere.

Potem pa apostolka Vesna nadaljuje z novo oblikovano dogmo o prižiganju lučk. Verniki pa dogme ne razumejo preveč dobro. Dobro, da je luč potrebna, če ne želiš biti v temi, je vsakemu jasno, vendar kako si naj prižgeš vse te luči, o katerih govori, ko pa ne veš kje so »šalterji« za to in še prav ne veš, kateri »šalter« katero luč prižiga.

»In ti Danilo, si ugotovil katero lučkico boš moral prižgati, da ti osvetli načrtano pot in se ne izgubiš - ne zatavaš, če želiš po njej vztrajati?« resno, s pozicije njegove Visokosti pridigarja, vpraša apostolka Vesna.

»Sem, več jih je, vendar jih še nisem pripravljen prižgati, ker še nisem pripravljen odpreti svoje notranjosti in jo razstaviti vsem na oči. Iz svojih skrivnosti in lastne bolečine nočem nobene razstave. Ne bom jih dal v muzej na ogled. Če bom prižgal lučke, se lahko zgodi, da bodo mnogi videli pot do vrat mojega srca in moje duše, jih odprli in vstopili, pa vrtali, vrtali, vrtali in odkrivali,« nekako zadržano izdavi Danilo, ki je sicer vedno pripravljen vrtati v

notranjost drugih in iz njihove notranjosti na dan izbežati njihove skrivnosti in strahove ter jim jih z vso močjo vreči direktno v obraz.

»Kaj pa ti Marta, kako je s tvojimi lučkami?« nadaljuje apostolka Vesna.

»O, ja, se opazujem in ugotavljam, da nisem tako popolna, kakor sem si mislila, a ne,« dvoumno odgovarja Marta, sicer apostolka za komunikacije in stike z javnostjo.

»Daniela, kako pa vama z Danilom gre?« neusmiljeno vrta apostolka Vesna, v svoji vlogi nadomestnega pridigarja, v odsotnosti IZBRANEGA.

»Vem kdo sem postala, vendar si takšna ne želim biti in želim nazaj tisto prejšnjo Danielo,« odgovori vprašana in navede primer, zakaj ne more biti tista prejšnja, ki je boljša od sedanje, vendar ima občutek, da ne razumejo, kaj je hotela povedati, pa še repliko prizadete stranke dobi.

Potem pa replika na repliko o tem, kdo je kaj mislil, kako je mislil in zakaj je mislil, ki se konča s posredovanjem apostolke Vesne in njenim zaključkom:

»To ni problem, to je vajina folklor in vaju je očitno treba vzeti kot takšna. Če se pa bosta še tako eden, kot drugi, sprejela kot takšna, potem tudi sama ne bosta imela več problemov. Soočiti se je treba s tem, kakšna sta in se sprejeti kot takšna.«

Daniela je v nekakšnem nelagodnem razpoloženju. Očitno pričakuje kdaj bo Danilo zaklel ali pa rekel kakšno nespodobno, pa bo, glede na običajno sočnost njegovega izrazoslovja, prašiček še bolj debel in ga bo potem težko prenašati, vendar se Danilo dobro drži in je očitno res uničil tisti slovar s kletvicami in grdimi besedami v imenu spremembe v pozitivnem mišljenju.

Pa je na vrsti še Karla, novejša vernica, ki ves čas vneto posluša pridige in opazuje obnašanje drugih vernikov pri njihovi izpovedi, ki so javne, kot se spodobi za Novo vero. Zato se tudi identificira z večino in v vsakem najde nekaj svojega.

Potem je na vrsti še Žana, ki jo večji del avditorija še ne pozna. Pripadnica najštevilnejšega slovanskega ljudstva, z očitno široko dušo, kot je njena stopa. Slovenščino obvlada v pravi meri, da doseže vrhunec duhovitosti in se, ob tem ko ona slikovito, z ogromno gestikulacije, ki ji lahko zavidajo tudi najboljši komiki ljubljanskih gledališč, opisuje vse užitke dolge, tenke cigarete in vedno polnega kozarca – verniki se pa smeji do solz. Pove, da se je vsem tem užitkom odpovedala, ker ve, da le vzor dolgoročno šteje pri vzgoji otrok. Ona pa bi svojega, malce zblojenega sina spravila nazaj v življenje. Pa ne ve kako. Zato se je priključila skupini, saj že geslo Preambule Nove vere veliko obeta.

Skoraj do zadušitve se smeji oni drugi Bojan, ki ni podjetnik, temveč opravlja najbolj resen poklic. Pa se smeji in smeji, kot otročiček, ko mu pokažeš prst. Neverjetno, v tem se mu pridružuje tudi apostolka Vesna, ki sedaj ni več v vlogi vzvišenega Pridigarja, ki s prižnice s svojim silovitim glasom besni in rohni. In se smeji in smeji, kot mala punčka ob gledanju smešk. Ko njen smeh začne izgubljati na intenziteti, nadaljuje s še večjo vnemo Bojan, potem pa družno oba, in tako naprej, in tako nazaj, dokler ju IZBRANI, ki se je vrnil, ne utiša s svojim predirnim pogledom.

Potek obreda analizirajo Simon, Andrej, Marija, Olga in še nekateri. Nekako jim dogme Nove vere ne ustrezajo v popolnosti. Zlasti bi Simon reformiral Novo vero. In se odcepijo od

imperija Nove vere, pa ustanovijo svojo reformirano versko sekto. Jim bo uspelo ostati na poti treznosti, ali jih bo ta njihova reformirana vera pripeljala v recidiv, bo pokazal čas.

Obred pridige se konča s hostijo, tako kot se to spodobi za vsaki verski obred. Ker pa je Nova vera bolj liberalna, hostije ne deli IZBRANI, temveč si vsak postreže sam. In tu se kaže vsa narava liberalnega pristopa. Več rok hkrati seže po isti hostiji, potem pa spretnejši zgrabi hostijo in si jo zbaše takoj celo v usta, saj si želi čimveč hostij, kajti gre za dele telesa IZBRANEGA Nove vere, a ne? Tu je tudi njegova kri, vendar v barvi sončnih žarkov, ki jih izpostavlja Nova vera v imenu poti rešitve, ki pelje samo naprej v objem čudovite barvite mavrice. Nič več vegetiranja v objemu odurnih smrdljivih alkoholnih hlapov, pač pa polno življenje. Življenje obdano z brezpogojno ljubeznijo v objemu sreče.

Apostol Tine pa apostolkam Vesni, Marti in Nevi izkazuje privrženost z večkratnimi cmokotajočimi poljubi na obe lici. Verniki pa opazujejo in se čudijo, kako, da takšnega izkazovanja privrženosti ni deležen IZBRANI. Po tihem sumijo, da morda le ne gre za apostola Pavla, ki se je tudi sicer v to ime že preimenoval iz Savla, temveč za Juda Iškarijota. Nekateri pa apostolu Tinetu zavidajo to, da lahko na navedeni način izkazuje privrženost omenjenim apostolkam. Pa kaj, ko pa oni niso apostoli, temveč navadni verniki Nove vere, katerih naloga je, da se redno, vsaj enkrat tedensko, dobijo v hramu Nove vere in častijo Človeka, osvobojenega vpliva opojnosti. Imajo pa vsi možnost, da stopijo med apostole, če se potrudijo in vključijo v akcije širjenja Nove vere. Saj je aktivnosti veliko in sedanji apostoli vsega ne zmorejo sami.

Danilo, ki je svojo bolečino, o kateri se ni bil pripravljen pogovarjati z nobenim živim človekom, utapljal v alkoholno brozgo, je bil postavljen pred dejstvo – ali bo nadaljeval z vegetiranjem v objemu alkoholnih hlapov, ki ga bodo na koncu spravili na cesto med klošarje, ali se pa bo odločil za drugo, človeka vredno pot, in zaživel v ljubečem objemu svoje družine. In se je odločil. Obrnil se je na priznanega psihoterapevta, ki se je ukvarjal s problemi alkoholikov in njihovo resocializacijo. Vendar je on zaključil, da Danilo ni takšen alkoholik, ki bi mu on z vsem svojim znanjem lahko pomaga, kajti on ni telesno odvisen od alkohola. On ne pije, ker ima rad alkohol in je postal od njega odvisen, pač pa v njem utaplja svojo bolečino. Pomaga mu lahko le človeška toplina, ki ga bo počasi pripravila do tega, da se sooči z lastno bolečino in njenimi vzroki. Ko se človek sooči s težavami in jih spozna, bo našel pot, da jih reši. Pri tem bo uspel, če mu bo ob strani stala družina in ga podprla.

Tako se je Danilo priključil društvu Človeška toplina. Na tej poti ga je zvesto spremljala njegova življenjska sopotnica polnih pet let. Danilo se ni nikoli odprl do konca ne članom društva, ne svoji življenjski sopotnici, tako da ga nobenemu ni uspelo spoznati, kakšen v resnici je, kajti to, kar je kazal navzven, ni bil on. Ni bil robat ironik, ki bi k ranjenemu človeku pritekel s soljo in poprom, da mu jih s tem posuje, pač pa človek ljubečega in toplega srca, ki pestuje svojo bolečino in se ljudem ne odpira iz razloga, da ga ne bi še bolj ranili. Se mu je pa ob srečanjih s sotrpini uspelo soočiti se s svojo bolečino, jo ozavestiti in ugotoviti, da človeške bolečine ne pozdravi kozarec vina – pozdravi jo pa človeška toplina, če je človek le pripravljen odpreti lastno srce in jo sprejeti. Alkohol je za vedno rekel zbogom in se je do konca življenja poslovil od njega. Poslovil se je po petih letih tudi od članstva v društvu

Človeška toplina, saj je ugotovil, da mora intenzivno nadomestiti čas, ki ga je prebil v času vegetiranja v objemu alkoholnih hlapov, z uresničevanjem sanj in lastnih ciljev. S soprogo sta prepotovala več kot polovico sveta, tekala od koncerta na koncert, od gledališke predstave na gledališko predstavo, se srečevala s prijatelji in sklepala nova prijateljstva, se posvečala branju zanimivih knjig in ogledu zanimivih znanstvenih in potopisnih oddaj ter športnih tekem na TV. Odhajala z družino na daljša počitnikovanja in uživala v življenju.

Ko je dojel, kako lepo je življenje, če ga doživiš trezen, se je odločil, da svojo zgodbo podeli z drugimi in spodbudi tudi druge, da se za vekomaj poslovijo od alkohola in doživijo pravljico, kot jo je on, pa je Danielo zaprosil, da jo zapiše in objavi. In ona jo je. Vi, ki še vedno vegetirate v objemu alkoholnih hlapov, kakor izžeta rastlina v času suše, pa razmislite, ali je vredno tako živeti, ali je pametneje doživeti pravljico. Če se odločite za pravljico, poiščite pot, ki vas bo vodila do nje, kot jo je on.